

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B.J.Šokčevića 17
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-389/2025-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Ivani Božić Piščak, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ilije Gregić iz Vinkovaca, A. Starčevića 4, OIB: 34759208731 zastupan po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, zastupan po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 30.ožujka 2026. godine u prisutnosti odvjetničke vježbenice Katarine Posavčić, u uredu punomoćnika tužitelja Jurice Barbarić odv. u Vinkovcima, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 22.svibnja 2026. godine, radi utvrđenja ništetnosti i isplate dana 22.svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnom odredbe članka 1., 4., 6., 7. i 12. Ugovora o kreditu, broj: 9011468585, od 01.06.2006. god. sklopljenog između tužitelja Ilije Gregić, OIB: 34759208731, iz Vinkovaca, A. Starčevića 4, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, u dijelu u kojem se navodi da je kamatna stopa promjenjiva ovisno o grupi proizvoda i urednosti poslovanja tuženika, kao kreditora, bez navođenja ikakvih objektivnih parametara za promjenu iste, a koji ugovor o kreditu je zaključen u visini novčanog iznosa kredita od 59.0000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF, tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita, te stoga isti članci ne proizvode bilo kakav pravni učinak za ugovorne stranke.

II. Utvrđuju se ništetnom odredbe članaka 7. Ugovora o kreditu, broj: 9011468585, od 01.06.2006. god. sklopljenog između tužitelja Ilije Gregić, OIB: 34759208731 iz Vinkovaca, A. Starčevića 4, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, a u dijelu u kojem se određuje da se kredit otplaćuje u ratama plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora, te stoga isti članak ne proizvodi bilo kakav pravni učinak za ugovorene stranke.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju Iliji Gregić, iz Vinkovaca, A. Starčevića 4, OIB: 34759208731, na ime povrata pretplaćenih iznosa otplate kredita zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u roku od 15 dana isplati iznos od 4.653,23 eur (slovima: četiritisućešestopedesettri eura i dvadesettri centa) sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj

stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju Iliji Gregić, iz Vinkovaca, A. Starčevića 4, OIB: 34759208731, na ime zakonskih zateznih kamata u roku od 15 dana isplati iznos od 1.059,28 eura (slovima: tisućpedesetdevet eura i dvadesetosam centi) sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

V. Odbija se prigovor prijebaja tuženika i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužitelj, te za iznos priznat Dodatkom ugovora o kreditu 4.107,77 Eura sa pripadajućim kamatama, kao i zahtjev tuženika da se utvrđuje da postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u visini od:

1.492,29 Eura (preplata utvrđena čl.5 Dodatka Ugovoru o kreditu) sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 1.12.2015. do namirenja po stopi zakonske zatezne kamate koja je do 31.12.2022 po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1.1.2023 do 30.12.2023 po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg

polugodišta za tri postotna poena (u ostalim odnosima), a od 31.12.2023 do namirenja stopa zateznih kamata određena je za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine ta referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućom od dospijeca svakog pojedinačnog iznosa do isplate odnosno namirenja koji je tužitelju priznat i za koji iznos je umanjen njegov dug temeljem Dodatka Ugovora o kreditu koji je sastavni dio Ugovora o kreditu.

VI. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., 10 000 Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da naknadi tužitelju Iliji Gregić, iz Vinkovaca, A.Starčevića 4, OIB: 34759208731, trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 2.250,00 eura (slovima: dvijetisućedvjestopedeset eura) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22.svibnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

VII. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka, preko dosuđenog iznosa od 2.250,00 eura, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate, dana 10. lipnja 2023 g., koja tužba je zaprimljena u sudu dana 31. srpnja 2023.g., zbog štrajka službenika. Tužitelj u tužbi navodi da je sklopio s tuženikom dana 01.06.2006. godine ugovor o kreditu, broj: 9011468585, kojim je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 59.000,00 CHF protuvrijednosti u HRK, na rok otplate od 360 mjeseci, koji se otplaćuje u jednako toliko rata kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju banke za CHF važećem na dan plaćanja, pri čemu pripadajući iznos glavnice ostaje nepromijenjen cijelo vrijeme trajanja otplate kredita, dok je iznos u strukturi rate koji se odnosi na kamatnu stopu promjenjiv i plaća se svakog mjeseca zajedno s dospijecom svakog pojedinog obroka glavnice kredita. Početno ugovoreni mjesečna rata iznosila je 1772,12 Kn, no tijekom otplate kredita rate su se zbog povišenja kamatne stope, te tečaja CHF naspram HRK, značajno povećavale. Rate dospijevaju na naplatu uzastopno, mjesečno, do zadnjeg dana u mjesecu, počevši od dana dospijeca prve rate (31.07.2006. g.) Kredit je u cijelosti otplaćen.

1.1. Pored iznosa glavnice tužitelj je sukladno čl. 2. Ugovora bio u obvezi tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru bila promjenjiva i u skladu s Odlukama tuženika utvrđuje se jednostrano, a na dan sklapanja Ugovora ona je iznosila 4,35 % godišnje. Tužitelju nisu pojašnjeni parametri ni razlozi zbog kojih bi eventualno došlo do opravdanog povećanja kamatne stope. Tužitelju je dostavljana samo jednostrana obavijest tuženika o povišenju kamatne stope i iznos novog, višeg anuiteta otplate. Nije mu dostavljano izlisanje uplata iz kojeg bi bilo razvidno koliki dio uplaćenog iznosa svakog anuiteta se odnosi na glavicu, a

koliki na kamatu, niti koliko je točno iznosila uplata u HRK i CHF, koji je tečaj na dan uplate banka primjenjivala, niti kolika je u trenutku uplate bila kamatna stopa. Tužitelj drži da je takav način postupanja i promjene kamatne stope ništetan, s obzirom da se ista mijenjala bez, tužitelju jasnih parametara, odnosno bez posebnog pregovaranja o istome. Isto tako, tuženik prilikom zaključenja Ugovora nije tužitelju pružio dovoljno obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF. Zbog naprijed navedenog tužitelj smatra da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i način primjene iste, iz Ugovora o kreditu, neodređena, odnosno neodrediva, te kao takva ništetna i nema pravni učinak na obveznopravni odnos stranaka. Svako povišenje kamatne stope na temelju takve, ništetne, odredbe imalo bi za posljedicu stjecanje novčanih sredstava bez pravne osnove na strani tuženika, a prema pravnoj osnovi koja je naknadno utvrđena ništetnom. Takvo postupanje protivno je čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima u svezi s čl. 26. i dr. ZOO. Shodno navedenom tužitelj od tuženika potražuje povrat svih pretplaćenih iznosa koje je pretplatio temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

1.2. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4.7.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjive kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. Tužitelj se temeljem čl. 502.c Zakona o parničnom postupku („NN“, br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14) poziva na ove presude, kao i na, sada već brojniju, pravnu stečevinu Europske unije i to praksu suda Europske unije koja je i za sudove u Republici Hrvatskoj pravno obvezujuća. Presuda suda EU u predmetu broj: C-186/16 (Andricuic i drugi) od 20. rujna 2017., prema kojoj je pravomoćno presuđeno da ugovorena odredba o valutnoj klauzuli nije poštena ukoliko vjerovnik – kreditor potrošaču nije dao informacije koje su potrebne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule, zbog čega je kasnije nastala neravnoteža prava i obveza na štetu potrošača.

1.3. S obzirom da su pravomoćnim presudama VTS-a utvrđene ništetnost ugovorene odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.09.2003.-31.12.2008. god., kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.06.2004.- 31.12.2008. god., to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („NN“, br. 35/05, 41/08 i 125/11), dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi Ugovora, sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO-a.

1.4. Kako tužitelj kao laik ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem da bi postavio točno specificirani tužbeni zahtjev s navođenjem svakog pojedinačnog iznosa razlike preplaćene kamate i tečajne razlike u pojedinom anuitetu na koji potražuje zakonsku zateznu kamatu, iznos VPS-a je postavio okvirno sukladno preliminarom obračunu, a tek nakon provođenja, sudskog, financijskogknjigovodstvenog vještačenja, te drugih predloženih dokaza na okolnost visine dugovanja tuženika prema tužitelju, tužitelj će u slučaju potrebe specificirati tužbeni zahtjev, sve to sukladno odredbi čl.186.b st. 3. ZPP-a, uvažavajući i poštujući načelo „ravnopravnosti oružja“, odnosno davanja mogućnosti i tuženiku da se očituje na predloženi dokaz

provođenja vještačenja, a pogotovo radi načela ekonomičnosti i svrsishodnosti postupka. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnim odredbe članka 1., 4., 6., 7. i 12. Ugovora o kreditu, broj: 9011468585, od 01.06.2006. god. sklopljenog između tužitelja i tuženika, u dijelu u kojem se navodi da je kamatna stopa promjenjiva ovisno o grupi proizvoda i urednosti poslovanja tuženika, kao kreditora, bez navođenja ikakvih objektivnih parametara za promjenu iste, te odredbi članaka 7. Ugovora o kreditu, broj: 9011468585, od 01.06.2006. god. sklopljenog između tužitelja i tuženika, a u dijelu u kojem se određuje da se kredit otplaćuje u ratama plativo u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora, te stoga isti članak ne proizvodi bilo kakav pravni učinak za ugovorene stranke, kao i da tuženiku naloži da tužitelju na ime povrata pretplaćenih iznosa otplate kredita zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli isplati iznos od 4.675,98 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na pojedine iznose.

1.5. Nakon provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u ovoj pravnoj stvari tužitelj je specificirao i kondemnatorni dio svog tužbenog zahtjeva podneskom od 03. ožujka 2026.g. Stoga tužitelj predlaže sudu da naloži tuženiku da mu s osnove povrata preplaćenih iznosa otplate kredita zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli isplati iznos od 4.653,23 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. pa do isplate, kao i iznos zakonskih zateznih kamata od 1.059,28 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015 kao i troškovima ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik spori osnovu i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti, ističe prigovor zastare, osporava status potrošača tužitelju. Prvenstveno naglašava da je tužitelj namiren i restituiran prilikom konverzije. Tužitelj je sklapajući predmetni Ugovor bio jednako informiran o svim uvjetima kreditiranja kao da uzima kredit i danas, te je predmetni ugovor sukladno ZID ZPK konvertirao, prihvatio Izvod otvorenih stavaka i otplatni plan, te je namiren preplatom kako je utvrđeno Dodatka ugovoru. Napominje se kako korisnici kredita u CHF, koji su svoje obveze konvertirali sukladno ZPK u obveze s naslova ugovora o kreditu u EUR, nemaju pravni interes za vođenje postupka usmjerenog na povrat učinjenih plaćanja s naslova eventualno ništetnih odredbi ugovora o kreditu u CHF, a što proizlazi iz stajališta VSRH, u obrazloženju Rješenja VSRH broj Gos-1/2019. Temeljeno načelo primjene i provedbe Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju je bilo da se izjednače korisnici kredita u CHF sa korisnicima kredita u EUR, što je u potpunosti i postignuto i u ovoj konkretnoj pravnoj stvari kada je među strankama sklopljen sklopio Dodatak ugovoru o kreditu broj 90114688585 koji je potvrđen od strane javnog bilježnika radi provedbe postupka konverzije. Intervencija zakonodavca odnosila se i na valutu i na visinu kamatne stope i to za period od samog zaključenja ugovora, a ista je regulirana odredbama članka 19.b i 19.c Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje u tekstu ZIDZPK). Prihvatom ponude banke od strane potrošača prestaje postojati ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF kao da ga nikada nije niti bilo, a nastaje novi ugovor s valutnom klauzulom u EUR kao da je od samog početka bio takav (s valutnom klauzulom u EUR). Obzirom da su stranke sporazumno Dodatkom ugovoru o kreditu broj 90114688585 razriješile svoj odnos i to na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije (koji na transparentan način prikazuje metodologiju obračuna), to je sukladno Glavi VII. Zakona o obveznim odnosima došlo do prestanka obveze po osnovnom ugovoru i to sukladno članku 160. ZOO-a jer je obveza prestala suglasnošću volja sudionika u obveznom odnosu. Budući da se

pravomoćne presude na kojima tužitelj temelji svoje zahtjeve VTSRH, PŽ-7129/13 od 13.6.2014 i PŽ-6632/17 od 14.6.2018 odnose isključivo na ugovore o kreditu u CHF proizlazi da te presude nemaju nikakve učinke na nove (konvertirane) ugovore u kojima vrijednost obveze u kunama nije vezana uz CHF već uz EUR. U samom Dodatku ugovora utvrđen je i iznos pretplate koji iznos se sukladno članku 19.c. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju preračunava u kune i točno obračunava. Pretplata se potrošaču uračunava i koristi za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji dospijevaju nakon sklapanja Dodatka ugovoru, i to na način kako je to određeno Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i ne tretiraju se kao umanjenje glavnice. Tužitelj se neosnovano poziva na presude VTSRH, PŽ-7129/13 od 13.6.2014 i PŽ-6632/17 od 14.6.2018. godine ne samo iz razloga koji su u ovom odgovoru već navedeni (odnose se na ugovore za CHF, a nakon konverzije tog ugovora više nema već je na snazi ugovor u EUR i restitucija je obavljena u potpunosti), već i zbog toga što zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe na koju se poziva tužitelj nije identičan, niti to može biti, zahtjevu ovdje tužitelja temeljem konkretnog ugovora.

2.1. Nadalje, tuženik ističe da teza tužitelja da bi bila nedopuštena i nepoštena primjena valutne klauzule izražena u CHF je u potpunosti neutemeljena, suprotna zakonima Republike Hrvatske, pravnoj tečevini na kojoj se temelji zakonska i podzakonska regulativa, životnoj i realnoj situaciji u Republici Hrvatskoj, kao i svoj postojećoj sudskoj praksi. Valutna je klauzula u konkretnom ugovoru u skladu sa važećom zakonskom regulativom i drugim propisima kako u trenutku sklapanja Ugovora tako i s njihovim izmjenama i dopunama tijekom trajanja ugovornog odnosa, a što dovodi do zaključka da Ugovor o kreditu zaključen između stranaka nije ništetan pravni posao samo zbog toga što je ugovorena valutna klauzula u CHF niti je ta odredba ništetna. Osim toga ugovaranje valutne klauzule dopušteno je odredbama Zakona o obveznim odnosima, dok je člankom 21. ZOO-a propisano načelo monetarnog nominalizma u kojem kada obveza ima za činidbu iznos novca dužnik je dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koju obveza glasi, osim kada zakon obvezuje nešto drugo.

2.2. Obzirom da je sam tužitelj sklopio ugovor o kreditu i potvrdio njegovu istinitost pred javnim bilježnikom, to su navodi iz tužbe koji su u suprotnosti sa činjenicama koje proizlaze iz sklopljenog ugovornog odnosa u najmanju ruku netočni. Slijedom gore iznesenog navodi tužbe koji govore suprotno od ugovornih utvrđenja su u cijelosti netočni i suprotni dostavljenim dokazima i to materijalnim dokazima. Iz dokaza dostavljenih uz tužbu proizlazi da je tužitelj u cijelosti prihvatio sve rizike koji mogu utjecati na visinu anuiteta kroz razdoblje korištenja kredita. No ne samo da je tužitelj prije zaključenja Ugovora o kreditu od strane tuženika bio informiran u potpunosti o mogućim promjenama tečaja CHF kroz razdoblje korištenja kredita, nego je ove vrste informacije javnosti upućivala i Hrvatska Narodna Banka.

2.3. U odnosu na navode tužitelja da je Ugovor o kreditu sklopio na način da o istom nije pregovarao i da nije mogao utjecati na njegov sadržaj odnosno ugovoriti bilo što drugo osim gotovog bankarskog proizvoda te zbog toga, prema pogrešnim i netočnim tvrdnjama tužitelja, ugovorena nepoštena ugovorna odredba u odnosu na kamate, ističe se kako treba imati na umu pravilo da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase, neovisno o tome što ga je sastavila jedna ugovorna strana i ponudila na potpis onoj drugoj. Činjenica da su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu i da su ugovorile način na koji se ta stopa mijenja čini tu odredbu jasnom i odredivom,

a kakva činidba mora biti. Pogrešno se tumači da je ta kamatna stopa neodrediva, jer je samim ugovorom u vezi sa Općim uvjetima poslovanja, jasno određeno temeljem kojih se kriterija ta kamatna stopa mijenja i obračunava i da je sadržana u anuitetima. Nema govora o neodredivoj kamatnoj stopi, a samim time niti o ništetnosti te odredbe. Konkretno se može zaključiti da su stranke ugovorile da banka može i mijenjati je kamatnu stopu, jer je ugovoreno vraćanje kredita uz promjenjivu kamatnu stopu, pri čemu je banka postupala sukladno odredbama svih relevantnih propisa, te je izvršavala i obveze o obavješćavanju klijenta o svim promjenama. Ponovno se naglašava da je tužitelj izričito i svojevrijedno, te bez prisile, pristao na klauzulu o promjeni kamatne stope koje promjene su se događale uz točno određene kriterije i predviđene metodologije tuženika, o kojoj promjeni je tuženik uredno tužitelju slao obavijesti i pripadajući otplatni plan.

2.4. Izjavljuje i prigovor Prijeboja / radi prebijanja i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužitelj. Slijedom svega iznesenog tuženik predlaže sudu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u ugovor o kreditu (list 8-14 spisa), plan otplate i otplatna tablica (list 15-28 spisa), dodatak ugovoru (list 59-65 spisa), plan otplate (list 66-70 spisa), te je pročitani iskaz tužitelja sa ročišta od 2. prosinca 2025. (list 206 spisa), pregled uplata (list 213-251 spisa), te uvid u nalaz i mišljenje vještaka od 26. siječnja 2026. (list 256-267 spisa).

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom dana 01.06.2006. godine sklopio ugovor o kreditu, broj: 9011468585, kojim je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 59.000,00 CHF protuvrijednosti u HRK. Ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Mirodara Kovač dana 05.06.2006. godine, pod brojem OU-801/06. Navedenim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita od 360 mjeseci, a ugovorena je redovna kamata koja je promjenjiva na osnovi jednostrane odluke banke, a na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,35 % godišnje. Nesporno je da se radi o stambenom kreditu, te da je kredit otplaćen. Nije sporno ni to da su stranke dana 08.12.2015 sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR.

6. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista

presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

6.1. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, od 4. srpnja 2013., donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nesporno je da je naprijed navedena prvostupanjska presuda u odnosu na tuženika u pogledu ništetnosti ugovaranja valutne klauzule i načina promjene kamatne stope potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018. U pogledu dosega ovako pravomoćne presude donesene povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača nesporno je da se u tom postupku utvrđivalo i ocjenjivalo da li su tužene banke, pa tako i ovdje konkretno tuženik, potrošačima objasnili razloge i iznijeli točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredaba, odnosno u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe nije utvrđivano da li je pojedini potrošač dobio sve relevantne informacije za donošenje informirane odluke hoće li ugovor s takvim odredbama sklopiti ili ne.

6.2. Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEE od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene

pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

7. Između stranaka je sporno pitanje zastare, status potrošača, ima li tužitelj pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli s obzirom da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama ZIDZPK/15, da li je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika.

8. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je Ugovor o kreditu sklopio 2006. godine. Kredit je bio namjenski za kupnju stana u kojem stanuje sa obitelji, od iznosa kredita kupio je stan, koji stan nije nikada iznajmljivao, navodi da je u braku te da je iznos rate kredita plaćao iz svojih redovnih primanja. Kredit u CHF podigao je iz razloga što je to tada bilo najpovoljnije, odnosno u banci mu je tako ponuđeno, a tužena banka je u to doba bila njegova banka. Nitko mu nije objasnio rizike vezane za sam ugovor. Prilikom sklapanja ugovora donekle je razumio značaj valutne klauzule, kao i promjenjive kamatne stope, u smislu da bi mu rate mogle malo varirati međutim nije znao da bi mogle toliko narasti koliko su narasle, niti mu je itko objašnjavao odredbe ugovora. Naime, on je ugovor pročitao, a ovaj kredit mu je ponuđen kao kredit s najpovoljnijim uvjetima i najpovoljnijom kamatom. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, niti na njih imao utjecaj. Nadalje navodi, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u Državnom odvjetništvu u Vinkovcima. Navodi da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije imao obrt niti bio član trg.društva. Nadalje navodi da su početne rate kredita bile oko 1600,1700 kn, a kasnije rate su rasle do 2400 kn, anuitete je plaćao redovno, osobno, a kredit je otplaćen. Ističe da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Završno ističe da je ovaj kredit konvertiran u kredit sa valutnom klauzulom u euru a ne može se sjetiti točnog iznosa koji mu je priznat na ime pretplate u konverziji, misli da je to bilo oko 11.000,00 kuna, ne sjeća se je li mu banka isplatila ovaj iznos ili su mu naredne rate umanjene. Ističe da smatra da nije u cijelosti obeštećen iznosom koji mu je priznat prilikom konverzije.

8.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 2. istog Ugovora određeno da je isti kredit stambeni za kupnju nekretnine.

8.2. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8.3. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od

17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

8.4. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

8.5. Sud smatra kako ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika, nije razumljiva, obzirom kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, kao niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je ista određena samo općenito, paušalno i neprecizno. Očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno bez pregovora o toj promjeni sa tužiteljem, kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati i iz kojeg razloga. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, na taj način postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali jednostrano i bez pregovora s drugom stranom, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

8.6. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

8.7. Tuženik je, prema stajalištu ovog suda, tužitelju trebao objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno omogućiti tužitelju da može prigovoriti povećanju stope

redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa. Tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja na cijenu, što je suprotno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.

8.8. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

9. Nadalje st. 4. čl. 81 ZPP određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništetne, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZPP/03.

9.1. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.).

9.2. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti

početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bila proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog proizlazi da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa.

9.3. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljčine preplate.

9.4. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

9.5. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

9.6. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplate u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

9.7. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi mu to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudsko utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

9.8. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

9.9. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

9.10. Shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

9.11. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

9.12. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZPK/15 tužitelj nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobio u konverziji.

10. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule provedeno je vještačenje po vještaku Mati Ivanović iz Županje, koji u svom

nalazu navodi da su tužena banka kao kreditor i tužitelj ugovorili kredit za kupnju nekretnine u iznosu od 59.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, sa kamatnom stopom od 4,35 % godišnje i rokom otplate 360 mjeseci. Srednji tečaj Banke na dan korištenja kredita, odnosno 07.06.2006. godine iznosio je 0,215221 CHF za 1 kunu. Visina tečaja CHF u odnosu na kunu mijenjala se cijelo vrijeme otplate kredita.

10.1. Tužitelj i tuženik sklopili su dana 8. prosinca 2015. godine Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011468585 kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju. Člankom 3. navedenog Dodatka Ugovoru utvrđen je ukupan iznos preplate na dan 30. rujna 2015. godine koji je tužitelju priznat u postupku konverzije i to 11.346,65 kuna, odnosno 1.505,96 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije koji će se iskoristiti za namirenje budućih rata u valutnoj klauzuli u EUR, a koji će dospijevati nakon sklapanja navedenog Dodatka.

10.2. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine predstavlja tzv. pozitivne razlike i iznosi 35.060,16 kuna, odnosno 4.653,23 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Navedeni iznos predstavlja tzv. glavnice za izračun zakonskih zateznih kamata.

10.3. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na smanjenje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna smanjenja tečaja CHF-a, odnosno promjene na niže i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine predstavlja tzv. negativne razlike i iznosi -1.519,69 kuna, odnosno -201,69 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na promjenu tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadne promjene tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i na niže i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 33.540,47 kuna, odnosno 4.451,54 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.4. Ukupan iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete (glavnice), odnosno na ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir tečaj CHF-a na dan korištenja kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 11.883,28 kuna, odnosno 1.577,21 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.5. Tužitelj i tuženik sklopili su dana 8. prosinca 2015. godine Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011468585 kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju (ZIID ZPK), a sukladno Članku 3. navedenog Dodatka ukupan iznos preplate na dan 30. rujna 2015. godine koji je tužitelju priznat u postupku konverzije iznosi 11.346,65 kuna, odnosno 1.505,96 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Glavnice koja bi preostala prema posljednjem otplatnom planu u iznosu od 40.808,21 CHF prije provedbe konverzije na dan 30. rujna 2015. godine prema tečaju na dan isplate kredita iznosila bi 189.610,73 kuna, odnosno 25.165,67 EUR, a preostala neotplaćena (nedospjela) glavnica na dan 30. rujna 2015. godine nakon provedbe konverzije iznosila je 26.153,70 EUR. Razlika između glavnice koja bi preostala prema posljednjem otplatnom planu u valuti CHF

prije provedbe konverzije prema tečaju na dan isplate kredita naspram iznosa glavnice koja preostaje u valuti EUR nakon provedbe konverzije iznosi 988,03 EUR.

11. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 03. ožujka 2026.g. uskladio sa nalazom vještaka. Tuženik nije imao primjedbe na matematički izračun vještaka, već samo one pravne naravi.

11.1. U podnesku od dana 23. veljače 2026 .g. tuženik izjavljuje prigovor radi prijeboja i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži odnosno kamata niža od one koju kao usporednu određuje tužitelj, te za iznos priznat Dodatkom ugovora o kreditu 4.107,77 Eura sa pripadajućim kamatama, te predlaže da sud utvrdi da postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u visini od: 1.492,29 Eura (preplata utvrđena čl.5 Dodatka Ugovoru o kreditu) sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 1.12.2015. do namirenja. U podnesku od dana 17. ožujka 2026 .g. tuženik se protivi preinaci tužbenog zahtjeva.

11.2. Prigovor prijeboja istaknut od tuženika sud je odbio kao neosnovan jer nije osnovano potraživanje tuženika prema tužitelju. Plaćanjem tih anuiteta po tečaju nižem od početnog tužitelj nije primio niti stekao bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik pa ni ne postoji njegova obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Zato ne postoji niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Tuženik je svjesno prešutio i zatajio tužitelju okolnosti vezane uz rizičnost valutne klauzule pa je krivnja za ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli na tuženiku. Prigovor prijeboja je onda neosnovan i s osnova naknade štete. (Županijski sud u Dubrovniku posl. br. GŽ-725/21-3 od 25.09.2024.g.).

11.3. Osim toga eventualno potraživanje tuženika je u zastari. Prigovor radi prebijanja je istaknut u odgovoru na tužbu od 17.03.2023.g., a specificiran u podnesku od 23. veljače 2026.g., što uz opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima, znači da su u zastari sva potraživanja dospjela prije 14.06.2014.g. što su sva potraživanja navedena u prigovoru prijeboja. Podnošenje tužbe u kolektivnom sporu ima učinka na prekid zastare samo za potraživanja potrošača prema bankama čija su prava i interesi povrijeđeni sklapanjem kredita s nepoštenim ugovornim odredbama.

11.4. Što se tiče preinake tužbenog zahtjeva prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iz zapisnika sa druge sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 27. svibnja 2024. proizlazi, da u je predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem, odnosno radi se o slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti.

12. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Mate Ivanović, cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima. Iz nalaza vještaka proizlazi da je utvrđena razlika zbog promjene tečaja u iznosu od 4.653,23 eura, iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete u iznosu

od 1.577,21 eura, iznos preplate koji je tužitelju priznat u konverziji u iznosu od 1.505,96 eura, te razlika glavnice u iznosu od 988,03 eura. Kada se zbroje iznos zakonskih zateznih kamata obračunatih na preplaćene anuitete u iznosu od 1.577,21 eura i razlika glavnice u iznosu od 988,03 eura, te od tog iznosa odbije iznos preplate koji je tužitelju priznat u konverziji u iznosu od 1.505,96 eura, dobije se iznos od 1.059,28 eura koji je dosuđen tužitelju u točki IV izreke.

13. Temeljem navedenoga sud je obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude.

14. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštene valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle ništetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

15. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

16. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekida zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnijeta 10. lipnja 2019 g. to znači da potraživanje tužitelja radi isplate s osnova ugovorene valutne klauzule nije obuhvaćeno zastarom.

17. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS, i važećoj Odvjetničkoj tarifi, tužitelju je za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 2.250,00 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na tri ročišta kod suda svako po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), zastupanje na ročištu održanom dana 1.03.2026.g. kod suda po 50 bodova (Tbr. 9. toč. 5 OT), sastav dva obrazložena podneska u iznosu od 100 bodova svaki (Tbr. 7 toč. 1 OT), pristup ročištu za objavu presude u iznosu od 50 bodova (Tbr. 9. toč. 3 OT), koje radnje ukupno nose 700 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 eura, iznosi 1.400,00 eura što uz PDV u iznosu od 350,00 eura i odobren trošak plaćenog vještačenja u iznosu od 500,00 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 2.250,00 eura.

18.1. Sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadu troška sudskih pristojbi na presudu budući je tužitelj sukladno čl. 11 st 1 toč. 20 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) kao potrošač oslobođen plaćanja sudskih pristojbi u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa.

18.2. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 22.svibnja 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. Punomoć. tužitelja Jurica Barbarić, odvjetnik iz Vinkovaca
2. Punomoć.tuženika Maja Čuljak, odvjetnica iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-6e74f**

Kontrolni broj: **0300c-19a0b-317e1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.